

Arrest

nr. 202 324 van 12 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Hondurese nationaliteit te zijn, op 29 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 juni 2017 dient de verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 1 december 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06/06/2017 werd ingediend door:

Naam: C. V.

Voorna(a)m(en): K. D.

Nationaliteit: Honduras

Geboortedatum: 09.11.1988

Geboorteplaats: Puerto Cortes

Identificatienummer in het Rijksregister: 2 088110962461

Verblijvende te: (...)

+ kind H. C. H. A. ° 15/11/2008

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Nederlandse stiefvader, de genaamde R. L. M. F. (RR: 62113050769) in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis §2,3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Europese referentiepersoon.

Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, m.a.w. dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond, en heden ook in België ten laste komt.

Ter staving van het ten laste zijn in het land van herkomst werden de volgende documenten voorgelegd: Vaststelling dd. 06/01/2017 van de gemeente Puerto Cortés te Honduras dat op naam van betrokkene geen enkele eigendom terug te vinden is.

Geldoverdrachten via Moneytrans van de moeder en de stiefvader aan betrokkene dd. 07/02/2017; 18/01/2017; 24/08/2016; 29/06/2012; 20/12/2012; 06/12/2013; 03/09/2015 en in 2014 (moeilijk leesbaar) Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Het attest waarop wordt bevestigd dat betrokkene geen eigendommen zou hebben kan niet worden aanvaard gezien het slechts betrekking heeft op opzoekingen in de registers van de gemeente Puerto Cortés te Honduras.

Hiermee wordt niet uitgesloten dat betrokkene ergens anders in Honduras over eventuele eigendommen kan beschikken. Bovendien is haar onvermogen wat betreft inkomen niet aangetoond. In dat opzicht kunnen de geldoverdrachten ook niet worden aanvaard gezien haar onvermogenheid niet is aangetoond en niet blijkt in hoeverre ze daadwerkelijk afhankelijk was van deze sommen om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Bovendien zijn deze geldoverdrachten eerder occasioneel. Het af en toe eens ontvangen van een som bewijst nog niet dat ze hiervan afhankelijk was.

Er is dus niet aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst en voor de aanvraag gezinshereniging. Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 40bis, § 2, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht, van artikel 50, § 2, 1° en 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“ENIG MIDDEL:

Schending van art. 40 bis § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Schending van de materiële en formele motiveringsplicht.

Schending van artikel 50 § 2, 1° en 3° van het vreemdelingen KB van 8 oktober 1981.

Schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vastgelegd in artikel 41 van het Handvest grondrechten EU.

De bestreden beslissing wijst de aanvraag af omdat uit de voorgelegde documenten 'niet afdoende blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinsherening en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.'

Er is niet afdoende bewezen dat betrokkene onvermogen is in het land van herkomst noch dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste is geweest van de referentiepersoon.

Er zouden niet voldoende bewijzen zijn dat betrokkene geen eigendommen heeft te Honduras, evenmin is onvermogen wat betreft inkomen uitgesloten en kunnen de geldoverdrachten (nota bene over een periode van vijf jaar) niet aanvaard worden.

Verwerende partij vraagt klaarblijkelijk dat andere bewijzen worden aangebracht waaruit zou blijken dat betrokkene niet beschikt over eigendommen. De stortingen die ten aanzien van betrokkene zijn verricht, zouden niet voldoende aantonen in welke mate zij van deze geldoverdrachten afhankelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien.

"Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980. "

Eerste onderdeel

Artikel 40bis, §2, 3° vreemdelingenwet stelt dat als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

De enige te vervullen voorwaarde is 'te hunnen laste zijn,' of 'hen begeleiden', of 'zich bij hen voegen'.

De bestreden beslissing maakt een uitbreiding van de wettelijke verplichtingen. In de wet staat enkel 'te hunnen laste zijn'; daar staat niet in dat dit ook in het verleden het geval moet geweest zijn. In de wet staat evenmin dat het bewijs moet worden aangebracht dat betrokkene niet beschikt over eigendommen.

Verzoekster heeft diverse bewijzen voorgelegd waaruit bleek dat zij financieel ondersteund werd door haar stiefvader en dit in een periode gaande van 20/12/2012 tot en met 07/02/2017 en dat zij geen eigendommen bezit in haar woonplaats te Honduras.

Minstens wordt hiermee aangetoond dat zij onvermogen was en afhankelijk van financiële steun van de referentiepersoon.

De bestreden beslissing steunt bijgevolg niet op een correcte interpretatie van de wettelijke vereisten.

Tweede onderdeel

In de bestreden beslissing is er een onevenwicht zonder redelijke grondslag tussen de voorgelegde bewijsstukken in het dossier en de beslissing die Dienst Vreemdelingenzaken op basis daarvan meende te nemen. Het redelijkheidsbeginsel is in de bestreden beslissing geschonden.

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20september 1999, nr. 82.301).

Uit die vastgestelde onredelijkheid vloeit ook een schending van de materiële motiveringsplicht voort. Het is voor verzoeker niet eens mogelijk is om de reden te begrijpen die aan de basis ligt van de genomen beslissing, zoals nochtans is bepaald in onder meer artikel 3 van de motiveringswet van 29 juli 1991 en de rechtspraak van de Raad van State.

"Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen velmelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

In het arrest nr. 28.074 van 28 mei 2009 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december2001, nr. 101.624)."

Er wordt in de bestreden beslissing zelf een hele lijst van bewijsstukken dat verzoeker ten laste was van referentiepersoon, namelijk geldoverdrachten via Moneytrans van de moeder en de stiefvader aan betrokkene d.d. 07/12/2017; 18/01/2017; 24/08/2016; 29/06/2012; 06/12/2013; 03/09/2015 en in 2014 opgesomd.

Vervolgens wordt de bewijswaarde van die stukken in twijfel getrokken: "...niet blijkt in hoeverre ze daadwerkelijk afhankelijk was van deze sommen om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. (...)" Het is niet te begrijpen hoe dergelijke bewijzen van een langdurige en regelmatige financiële steun niet tot een reëel begrip van de omvang van de steun van referentiepersoon aan verzoeker in het land van herkomst kan leiden. Bovendien is het 'af en toe ontvangen van een som' niet tegenstrijdig met het begrip van ten laste zijn, zoals nochtans wel wordt voorgehouden door gedaagde.

Overigens verplicht de Burgerschapsrichtlijn (Europese richtlijn 2004/38/EG), die omgezet is in de Belgische Verblijfwet, descendentes en ascendentes niet om in het herkomstland ten laste te zijn van de Unieburger (zie artikel 2, lid 2 sub c) en d)). Daarentegen legt de richtlijn deze voorwaarde wel expliciet op aan de zogenaamde "andere familieleden" van Unieburgers "die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet".

Uit deze tegenstelling zou men a contrario kunnen afleiden dat de voorwaarde om in het herkomstland ten laste te zijn niet geldt voor descendentes en ascendentes (zie in dezelfde zin H. VERSCHUEREN, "Het verblijfsrecht van EU-burgers en hun familieleden", in "Migratie en migrantenrecht 12\ Die Keure, 2007, p. 195).

Verzoeker verwijst voor een interpretatie van 'ten laste zijn' naar de "Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", waarin toelichting wordt gegeven bij de in artikel 47/1 Vreemdelingenwet omgezette bepaling van de richtlijn 2004/3 8/EG, m.b.t. 'ten laste komende familieleden', die mutatis mutandis op artikel 40bis § 2, 3° van toepassing kan geacht worden. In hoofdstuk 2.1.4 zet de Europese Commissie hierover de volgende richtsnoeren bij de interpretatie uiteen (eigen onderstreping)

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie. die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, Bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen.

Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.

Bij een afwijzend besluit moeten alle materiële en procedurele waarborgen van de richtlijn in acht worden genomen. Het besluit moet schriftelijk worden gemotiveerd en openstaan voor beroep."

Toegepast op de feiten in de aanvraag van verzoekster, kan enkel geconcludeerd worden dat de motiveringsplicht in casu geschonden is, samengenomen met het artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Verzoekster legde wel degelijk duidelijke bewijzen voor van het feit dat de Europese referentiepersoon haar financieel ondersteunde in de zin van de Richtlijn, artikel 3. De reductie van de geldstortingen waarmee 'echte structurele afhankelijkheid' wordt uitgesloten, is een feitelijk foute gevolgtrekking en motivering.

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zijn in casu geschonden; de beslissing bevel 20 laat verzoeker niet toe te begrijpen of zijn aanvraag tot verblijf mislukt is, gezien verzoekster wél de gevraagde bewijzen heeft voorgelegd.

Ook om die reden dient de beslissing opzichtsens verzoekster te worden vernietigd;"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Hoewel de verzoekster in het tweede onderdeel van haar enig middel betoogt dat het niet eens mogelijk is om de reden te begrijpen die aan de basis ligt van de genomen beslissing, blijkt uit de inhoud van het enig middel dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze inhoudelijk

bestrijdt. Aan het doel van de formele motiveringsplicht is dan ook voldaan. Waar de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bestrijdt voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt verder dan ook vanuit dit oogpunt besproken.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekster niet uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 50, § 2, 1° en 3° van het vreemdelingenbesluit, het hoorrecht, of artikel 41 van het Handvest schendt. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

Artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (...)

Volgens de verzoekster maakt de bestreden beslissing een uitbreiding van de wettelijke verplichtingen. In de wet staat enkel 'te hunnen laste zijn', en niet in dat dit ook in het verleden het geval moet geweest zijn. De verzoekster meent dat de verweerder verkeerdelijk in de bestreden beslissing stelt dat zij diende aan te tonen dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste moest zijn van haar Nederlandse stiefvader. Zij verwijst naar de Europese richtlijn 2004/38/EG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) en een *“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden”*.

Hoewel de verzoekster kan worden bijgetreden waar zij betoogt dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk vermeldt dat de derdelander reeds ten laste diende te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, wijst de Raad er op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger *“begeleiden of zich bij hen voegen”*. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het 'ten laste' zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het 'begeleiden van' of het 'zich bijvoegen bij' deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er haar Belgische (stief)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (stief)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen

dat aangetoond wordt dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België.

Deze zienswijze wordt bijkomend ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 41).

Niettegenstaande dat artikel 2.2.C van de Richtlijn 2004/38/EG spreekt over het ten laste zijn in de tegenwoordige tijd, evenals artikel 40bis van de vreemdelingenwet, heeft het Hof van Justitie uitdrukkelijk bevestigd dat de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst van een bloedverwant, moet worden betrokken bij de vraag of de rechtstreekse bloedverwant ten laste is van de burger van de Unie.

Voor de interpretatie van het begrip "ten laste" wordt verwezen naar de arresten Jia en Reyes (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014), waar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder 'te hunnen laste' zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de verzoekster ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer zij naar België kwam.

Het betoog van verzoekster waar ze stelt dat de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst enkel zou gelden voor andere familieleden, kan bijgevolg niet worden gevolgd.

Wat betreft de mededeling van de Commissie waar de verzoekende partij naar verwijst, dient vastgesteld te worden dat dit geen bindend rechtsinstrument vormt. Verder kan niet worden vastgesteld dat deze enkel richtsnoeren zou bevatten voor wat betreft de andere familieleden. Wat er ook van aan is, verwijst de Commissie ook naar de rechtspraak van het Hof en meer bepaald naar het voormeld arrest Jia. Zo stelt de Commissie ook: *"Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft)".* Het is dus duidelijk dat het ten laste zijn reeds in het land van herkomst diende te bestaan.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

De verzoekster betoogt verder dat in de wet evenmin staat dat het bewijs moet worden aangebracht dat betrokkene niet beschikt over eigendommen. Zij stelt verder dat het niet te begrijpen is hoe dergelijke bewijzen, zoals diegene die zij heeft bijgebracht, van een langdurige en regelmatige financiële steun niet tot een reëel begrip van de omvang van de steun van referentiepersoon aan de verzoekster in het land van herkomst kan leiden. Bovendien is volgens de verzoekster het 'af en toe ontvangen van een som' niet tegenstrijdig met het begrip van ten laste zijn, zoals nochtans wel wordt voorgehouden door de verweerder.

In de wet staat niet dat de verzoekster moet aantonen dat zij niet over eigendommen beschikt, maar zoals hiervoor is gebleken moet de verzoekster wel aantonen dat ze reeds in het land van herkomst ten laste was.

De Raad stelt vast dat de verzoekster niet betwist dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met al de voorgelegde stukken. De gemachtigde kwam echter tot de

vaststelling dat op basis van de voorgelegde bewijzen de verzoekster noch afdoende aangetoond heeft effectief onvermogen te zijn, noch afdoende heeft bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Het spreekt voor zich dat verzoekende partij dient aan te tonen dat het 'ten laste zijn' van de referentiepersoon voorafgaand aan de komst naar België, significant en noodzakelijk was. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden, met name een situatie van reële afhankelijkheid omdat zij, gezien haar economische en sociale toestand, niet in haar basisbehoeften kon voorzien in haar land van herkomst. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoege in het Rijk.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster bewijzen heeft voorgelegd van het feit dat zij tussen 20 december 2012 en 7 februari 2017, verschillende geldsommen heeft ontvangen van haar Nederlandse stiefvader. Het gaat om 12 verschillende overschrijvingen van respectievelijk 50, 230, 513, 1100, 190, 65, 200, 250, 250, 104, 154, en 104 euro. Het gaat dus om 12 stortingen van in totaal 3210 euro over een periode van ongeveer 50 maanden. Er kan dan ook worden vastgesteld dat de gemachtigde op niet-kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat deze geldoverdrachten eerder occasioneel van aard zijn en het af en toe eens ontvangen van een som nog niet bewijst dat de verzoekster hiervan afhankelijk was. Met andere woorden, de verzoekster heeft niet aangetoond dat zij in die mate materieel en/of financieel werd ondersteund door haar Nederlandse stiefvader dat zij met deze steun kon voorzien in haar basisbehoeften. De Raad wijst er verder op dat de verweerder in de bestreden beslissing oordeelde dat de geldoverdrachten ook niet worden aanvaard gezien haar onvermogen niet is aangetoond en niet blijkt in hoeverre ze daadwerkelijk afhankelijk was van deze sommen om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien.

De verzoekster betoogt verder dat zij bewijzen heeft aangebracht dat zij geen eigendommen bezit in haar woonplaats te Honduras, en dat zij hiermee minstens aantoon dat zij onvermogen was en afhankelijk van financiële steun van de referentiepersoon.

De Raad stelt echter vast dat de verweerder in de bestreden beslissing motiveert dat het attest waarop wordt bevestigd dat betrokkene geen eigendommen zou hebben niet kan worden aanvaard gezien het slechts betrekking heeft op opzoekingen in de registers van de gemeente Puerto Cortés te Honduras, en dat hiermee niet wordt uitgesloten dat betrokkene ergens anders in Honduras over eventuele eigendommen kan beschikken, niet kennelijk onredelijk is. Uit dit stuk, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt inderdaad immers dat het een vaststelling betreft van het Hoofd van het Departement van territoriale inrichting van de gemeenten van Puerto Cortés, die verklaart dat overeenkomstig de registratieboeken die in dat bureau worden bijgehouden er geen enkele eigendom is op naam van de verzoekster. De verweerder kon uit dit stuk dan ook terecht afleiden dat hieruit enkel blijkt dat de verzoekster niet over eigendommen in de betreffende gemeente beschikt, maar dit nog niet betekent dat zij verder in Honduras geen eigendommen heeft.

De Raad stelt verder vast dat de verweerder in de bestreden beslissing motiveert dat het onvermogen wat betreft inkomen van de verzoekster niet is aangetoond. De verzoekster betwist dit motief niet, zodat het blijft staan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekster de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU